

RECLAIMING SOLITUDES

Hans Wuyts

06.06.2020 – 12.07.2020

Tekst door Indra Devriendt, Juni 2020

Reclaiming solitudes

Een stad streeft naar een feilloos imago. Daarbij hoort het wegwerken van ongewenste plekken en gebouwen vanuit de illusie dat ongewilde mensen dan ook zullen verdwijnen. Wat we niet zien, gebeurt niet. De in Antwerpen wonende en werkende kunstenaar Hans Wuyts (°1978) heeft interesse in het verborgen leven van een stad, meer bepaald in groepen die voor anderen meestal onzichtbaar blijven. Hij ziet deze mensen niet als een probleem, maar als een aanknopingspunt om via zijn sculpturen het aangename aan het onvermijdelijke te koppelen.

Met 'Reclaiming solitudes' stelt Wuyts drie projecten voor, specifiek ontworpen voor de publieke ruimte in de stad Antwerpen. Het eerste project toont tools om het spookstation aan het Stuivenbergziekenhuis open te breken. Deze ondergrondse ruimte behoort tot het premetronetwerk MIVA en staat al 35 jaar leeg. Wuyts wil de afkorting MIVA omvormen tot de naam van een kunstenaarscollectief die de tunnel als experimentele tentoonstellingsruimte benut.

Met het tweede project brengt Wuyts een sociale dialoog op gang. Als er op een plein bomen moeten verdwijnen, vervaardigt hij met dat hout stoelen die hij in gecast brons terugplaatst. De stoelen zijn met elkaar verbonden. Wanneer ze zo ver mogelijk naar voor staan, vormen ze een cirkel.

Het derde voorstel is een vrijplaats op een braakliggend terrein met een oppervlakte van 25 hectare, vlakbij de Zeevaartschool in Antwerpen-Noord. Wuyts mist ontmoetingsplaatsen voor bepaalde doelgroepen en ontwerpt daarvoor sculpturen. Er is voor elk wat wils: skateruimtes, een overdekte parking voor caravans en woonwagens, een darkroom, een hotel doorboord met glory holes of de sculpturaliteit van de creaties zelf. Zijn sculpturen zijn multifunctioneel: gebruiken en genieten gaan hand in hand. Beelden die ooit te zien waren in de publieke ruimte van Antwerpen, herwerkt en plaatst Wuyts in een nieuwe context. Zo krijgt de Franse Furie, die verweesd op de parking van het Middelheimmuseum staat, een nieuw leven doordat hij ze integreert in zijn werk.

Voor de presentatie van zijn projecten in mariondecannière vertrekt Wuyts ook vanuit de locatie. De voormalige invulling van deze kunstruimte was een hotel. Hoe breng je de publieke ruimte in een huiselijke omgeving binnen? De bezoeker kan de tentoonstellingsruimte enkel bereiken via een nauwe opening. We kruipen uit een kast. Dat geeft meteen de toon aan naar het huiselijke en de schaalverkleining van zijn voorstellen. De manier waarop Wuyts zijn projecten presenteert, getuigt van vakmanschap, materiaalkennis en veelzijdigheid. Een ontwerp is zowel een sculptuur als een gebruiksvoorwerp, sokkel of transportkist. Bijhorende handleidingen visualiseren zijn concrete plannen. Niet alleen zijn sculpturen zelf, ook de realisatie ervan, brengt een sociale dialoog op gang. Dit hoeft niet bij maquettes te blijven. Waarom zou een sculptuur geen vrijplaats kunnen zijn om aan het plezier van verschillende doelgroepen tegemoet te komen, zonder in te boeten aan het imago van een stad?

Speciale dank gaat naar al de vrienden die mee werkten om deze expo mee te realiseren: Ian De Weerd, Bart Ruysschaert, Milan Henderickx, Martin Blank, Xander Faes, Elie Roemendael, Elias Cafmeyer, Dana Seachuga, Octave Vandeweghe, Tom Volckaert, Oscar Hugal, Daphne Okon, Manu De Caluwe, Tomas Uyttendaele.